

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **A. A. Z. A.,** zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, sídlem Stodolní č. 834/7, Ostrava, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2021 č. j. CPR-2730-2/ČJ-2021-930310-V230, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2021, č. j. 18 A 6/2021 – 34,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2021, č. j. 18 A 6/2021 – 34, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Krajské ředitelství Policie Moravskoslezského kraje (správní orgán prvního stupně) uložilo dne 22. 11. 2020 žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě, který žalobu zamítl. Podstatnou žalobní námitkou byla nepřiměřenost dopadu rozhodnutí

o správním vyhoštění s poukazem na § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[3] Krajský soud uvedl, že přiměřenost správního vyhoštění je nutno posuzovat podle kritérií, jimiž jsou rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život vyhošťované osoby narušen, délka pobytu cizince ve státě, který jej hodlá vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, imigrační historie cizince, povaha a závažnost případného porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Tato kritéria je zapotřebí posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu.

[4] Soud zrekapituloval, že z obsahu správního spisu a z výpovědí žalobce i osoby zúčastněné na řízení T. M. při jednání krajského soudu vyplynulo, že navázali vzájemný partnerský vztah 15. 10. 2019 a že od 16. 12. 2019 bydlí společně v pronajatém bytě. Náklady na bydlení hradí T. M., zatímco žalobce financuje jejich společné stravování. Co se týče sociálních styků, bylo zjištěno, že navštěvují babičku T. M., o kterou pečuje, a občas zajdou za kamarádem žalobce. Z důvodu nelegálního pobytu žalobce nemůže být zaměstnán a finanční prostředky mu poskytuje otec žijící v Libyi. V rámci pohovoru před správním orgánem I. stupně dále žalobce uvedl, že se do Libye může vrátit s tím, že tam má všechny příbuzné.

[5] Krajský soud se ztotožnil s dílčím závěrem obou správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nelze považovat za zásah nepřiměřený. Zároveň dal za pravdu žalobci, že tvrzení žalovaného o účelovosti žalobcova vztahu s T. M. je neopodstatněnou domněnkou, neboť tento závěr nemá žádnou oporu ve správním spisu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] Stěžovatel namítá, že správní orgány a soud nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Omezily se toliko na hodnocení stěžovatelových kulturních a společenských vazeb na území a nepřihlédly zejména k povaze a pevnosti jeho rodinných vztahů. Stěžovatel přitom od samého počátku zdůrazňoval, že příčinou jeho setrvání na území je jeho vztah s T. M.. Rozhodnutí krajského soudu je tak nepřezkoumatelné.

[8] Minimálně je pak shora uvedená skutečnost relevantní s ohledem na aplikaci § 122 zákona o pobytu cizinců, tedy pro rozhodnutí o odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak správní orgány ani soud se aplikací tohoto ustanovení vůbec nezabývaly.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že plně souhlasí s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc rozhodovanou v řízení před krajským soudem samosoudcem, a proto se soud podle § 104a

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[11] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Kasační stížnost je v projednávaném případě přijatelná z důvodu zásadního pochybení krajského soudu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku pro nedostatek důvodů (viz např. usnesení ze dne 13. 12. 2007, č. j. 9 Azs 189/2007 - 100 či rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 199/2017 - 40). K této vadě musí přitom soud přihlédnout nejen ke kasační námitce, ale i *ex offo*, brání-li mu tato vada v dalším přezkumu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84). Vzhledem k typu této vady nelze vyloučit dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť odůvodnění rozsudku krajského soudu neposkytuje Nejvyššímu správnímu soudu oporu pro další úvahy týkající se věci samé.

[13] Stěžejní námitkou v projednávané věci je posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

[14] Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[15] Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem …*

[16] Krajský soud odkázal při hodnocení námitky na právní úpravu i judikaturu, z níž vyplývají kritéria, která je třeba vzít v úvahu. Dále uvedl skutkové okolnosti, které jsou v projednávané věci pro toto posouzení rozhodné, následně však pouze konstatoval, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů o tom, že rozhodnutí nebude mít za následek nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Krajským soudem provedené posouzení námitky Nejvyšší správní soud kompletně shrnul v I. části tohoto rozsudku, další úvahy vztahující se k posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí napadený rozsudek neobsahuje. Soud tedy v podstatě pouze konstatoval, že *zhodnocením skutečností se ztotožnil s dílčím závěrem obou správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nelze považovat za zásah nepřiměřený.*

[17] Takové posouzení z hlediska přezkoumatelnosti úvah krajského soudu však nemůže obstát. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek

důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[18] Krajský soud sice správně shrnul právní úpravu a judikaturu týkající se žalobní námitky i skutkové okolnosti, které bylo třeba zhodnotit, samotné posouzení těchto skutečností však neprovedl, resp. v odůvodnění jeho rozsudku není zachyceno. Větu, kterou se soud „vypořádal" s žalobní námitkou namítající nesprávné zhodnocení přiměřenosti rozhodnutí, je možné považovat za závěrečné shrnutí (výsledek) provedeného poměření a úvah. V rozsudku však absentuje právě samotná úvaha, proč krajský soud nepovažoval zásah za nepřiměřený (postup, jakým dospěl k výsledku), tedy konkrétní zhodnocení jednotlivých krajským soudem uvedených skutečností z tohoto hlediska (zejména stěžovatelem namítaný partnerský vztah s T. M.) a jejich případné poměření se zájmem státu na vyhoštění cizince. Krajský soud je povinen uvést, z jakých důvodů nepovažuje jednotlivé okolnosti či jejich souhrn za natolik podstatný z hlediska stěžovatelova soukromého a rodinného života, aby odůvodnil nemožnost jeho vyhoštění spojenou se zákazem vstupu na území po dobu 1 roku. Nepostačuje lakonický závěr, že tomu tak není.

[19] Stěžovatelova námitka týkající se aplikace § 122 zákona o pobytu cizinců je nepřípustná, neboť ji nevznesl v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2021, č. j. 18 A 6/2021 – 34, proto podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Přezkoumatelně, tedy na základě kritérií vymezených v § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatuře, posoudí intenzitu zásahu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a svoje úvahy promítne do odůvodnění rozsudku.

[21] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ačkoliv krajský soud jednal se stěžovatelovou družkou T. M. jako s osobou zúčastněnou na řízení, v rozporu s § 34 odst. 3 s. ř. s. jí nedoručil rozsudek ve věci samé. Neuvedl ji ani v záhlaví rozhodnutí a nerozhodl vůči ní o nákladech řízení. V dalším řízení proto krajský soud napraví i tuto procesní vadu.

[22] Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2022

pokračování

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu